

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Ing. K. Š.**, zastoupený JUDr. Milanem Hulmákem, Ph.D., advokátem se sídlem Botičská 4, 128 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) J. K. a 2) D. V., bytem x, oba zastoupeni JUDr. Soňou Šamalovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 37/24, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2014, č. j. 045289/2014/KUSK-DOP/Svo, o účelové komunikaci,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2014, č. j. 045289/2014/KUSK-DOP/Svo, **se zrušuje** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **13 . 2 0 0 , - Kč**, a to k rukám jeho právního zástupce, **JUDr. Milana Hulmáka, Ph.D., advokáta.**
- III.** Osoby zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně (dále jen „silniční správní úřad“ nebo „SSÚ“) ze dne 27. 1. 2014, č. j. OD 122764/13-vol, kterým bylo

deklarováno, že na části pozemku st. p. č. x v k. ú. Kolín, v průjezdu domu č. p. 13, která svým stavebně technickým charakterem je dopravní cestou, se deklaruje veřejně přístupná účelová komunikace podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce předně namítl nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že podal dne 20. 2. 2014 odvolání, v němž uvedl část svých důvodů pro odvolání. S těmito odvolacími důvody se žalovaný ve svém rozhodnutí různým způsobem vypořádává. Žalobce však své odvolání v zákonné lhůtě dne 21. 2. doplnil a odvolací námitky rozšířil, přičemž na námitky uvedené v doplnění odvolání žalovaný nijak nereagoval.

Dále namítl, že souhlas předchozího vlastníka s užíváním ve prospěch konkrétních osob je žalovaným nesprávně chápán jako souhlas s veřejným užíváním. Závěr o veřejnosti užívání uvedeného průjezdu je dle žalobce v rozporu s historickými materiály, na které silniční správní úřad v napadeném prvostupňovém rozhodnutí odkazuje, aniž by podrobně vylíčil jejich obsah a relevanci pro posuzování konkrétní situace. Z těchto materiálů nevyplývá neomezené užívání veřejností, ale pouze povinnost zajistit přístup k městským jatkům, a to pro konkrétní osoby, vlastníky nemovitostí tam uvedených, pracovníky, dopravu vyrobeného zboží a z důvodu veřejného zájmu, např. pro hasiče. Jestliže by zde byl záměr veřejného užívání a neomezeného přístupu, jevílo by se dle žalobce stanovení těchto podmínek jako zbytečné. Rovněž namítl, že souhlas s užíváním veřejností je žalovaným nesprávně odvozován z nečinnosti jednotlivých vlastníků.

Dále uvedl, že se žalovaný nezabýval námitkou, že veřejně přístupná komunikace je deklarována v uzavřeném prostoru průjezdu domu, což není v souladu se zákonem o pozemních komunikacích, jelikož podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací i „pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.“ Rovněž uvedl, že žalovaný dezinterpretoval nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06. Dále zpochybnil závěry žalovaného, že jeho nemovitostí nejsou poškozovány užíváním osobami zúčastněnými na řízení, jelikož jsou v rozporu s obsahem spisu, konkrétně se žalobcem předloženým znaleckým posudkem a ostatními důkazy, neboť je zjevné, že nikdo jiný než osoby zúčastněné na řízení zásobování předmětným průjezdem neprováděl a neprovádí. Konečně namítl, že žalovaný nesprávně vypořádal jeho námitku poukazující na možné zamoření vnitrobloku exhalacemi z aut a hlukem poukazem na to, že se SSÚ dostatečně vypořádal s námitkou, že dojde k porušení § 63 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, jelikož jeho odvolací námitka s námitkou porušení shora citovaného ustanovení nijak nesouvisela.

Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření předně uvedl, že veřejně přístupná účelová komunikace je definována především svým nenahraditelným důvodem. Proto pokud jediný příjezd do vnitrobloku různých vlastníků, kdy žadatelé o deklaraci vnitroblok užívali nerušeně ještě před

nabytím vlastnického práva žalobcem, je nenahraditelný a navíc historicky doložitelný, pak je možno deklarovat veřejně přístupnou komunikaci na pozemku, bez ohledu na jeho užití zapsané v katastru nemovitosti.

Dále uvedl, že správní orgány žádné podání žalobce ze dne 21. února 2014 neevidují. Odvolání podepsané žalobcem je ze dne 19. února 2014, údajné „doplnění“ odvolání je ze dne 20. února 2014. Obě podání byla přijata Městským úřadem Kolín dne 21. února 2014 v 7:17 a v 12:17. Žalovaný uvedl, že vyhodnotil údajné „doplnění“ odvolání pouze jako doplnění odvolacích bodů a jako takové je vypořádal v rámci skutečně podaného odvolání.

Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Osoby zúčastněné na řízení se ve svém vyjádření ztotožnily s obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného i s obsahem rozhodnutí silničního správního úřadu a navrhly zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že argumentace obsažená v jeho doplnění odvolání byla vypořádána a zdůraznil, že v obsahu napadeného rozhodnutí toto doplnění odvolání není vůbec zmíněno, a to nejenom po formální stránce (není zmíněno doplnění, není převzata struktura odvolacích důvodů z tohoto doplnění), ale ani obsahově (doplněné odvolací důvody nejsou vypořádávány).

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Silniční správní úřad, obdržel dne 01. 04. 2008 podnět Městského úřadu Kolín, Odboru výstavby - stavebního úřadu, k zahájení řízení ve věci určení, zda se v průjezdu domu č. p. x na pozemku st. p. č. x, k. ú. Kolín, nachází veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv. Na základě tohoto podnětu zahájil SSÚ řízení z moci úřední, ve kterém vydal meritorní rozhodnutí. Rozhodnutí bylo napadeno odvoláním a žalovaný toto rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, neboť konstatoval, že se jedná o řízení zahajované na základě žádosti.

SSÚ následně vyzval přípisem účastníky řízení, aby žádost podali. Na základě této výzvy podali společně podání osoby zúčastněné na řízení a město Kolín. Dne 08. 12. 2008 vydal SSÚ rozhodnutí č. j. OD768/08-3694/2008-vol, jímž deklaroval existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích. Rozhodnutí bylo napadeno odvoláním. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí SSÚ potvrdil. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009 - 102, bylo zrušeno jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí SSÚ.

Dne 09. 05. 2013, č. j. OD34839/13-vol, vydal SSÚ další rozhodnutí ve věci, které bylo následně žalovaným rozhodnutím ze dne 28.08.2013, č. j. 093902/2013/KUSK-DOP/Svo, zrušeno.

Dne 27. 1. 2014, vydal SSÚ rozhodnutí č. j. OD 122764/13-vol, kterým bylo deklarováno, že na části pozemku st. p. č. x v k. ú. Kolín, v průjezdu domu č. p. x, která svým stavebnětechnickým charakterem je dopravní cestou, se deklaruje veřejně přístupná účelová

komunikace podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že k námitce, že nezbytný souhlas vlastníka čp. x s veřejným užíváním průjezdu nebyl nikdy dán, lze uvést, že již od vzniku domu ve 40. letech 19. století byl tento dle podkladů spisu veřejně užíván a nikde není zmínka o tom, že by toto bylo nějak omezeno nebo že by původní vlastník domu tomuto jakkoli bránil. To potvrzuje i řada povolených a zkolaudovaných provozoven ve vnitrobloku v posledních desetiletích, ke kterým byl, do doby svévolného uzavření průjezdu domu č. p. x jeho nynějším vlastníkem, veřejný přístup. Ten tudíž nebyl vázán pouze k soukromým účelům, ale zejména k provozovnám. Dále uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že již při vzniku domu č. p. x a jatek na parkánu za domem v polovině 19. století vlastník domu ani žádný jiný vlastník parkánového prostranství neprojevil nesouhlas s veřejným užíváním průjezdu a tudíž současný vlastník je vázán původním právním stavem. Rovněž upozornil, že žalobce a jeho žena si byli navíc v době, kdy kupovali nemovitost, vědomi stavu věci, tj. veřejným užíváním vnitrobloku průjezdem domu č. p. x zejména pro fungování drobných provozoven a zdůraznil, že přestože nemovitost zakoupili v roce 2001, teprve v roce 2006 znemožnili její veřejné užívání. SSÚ tak shrnul, že nezbytný souhlas vlastníka soukromého pozemku byl dán již historicky konkludentně, navíc od roku 2001 do roku 2006 současný vlastník veřejnému užívání průjezdu nijak nebránil, a nebránili mu ani jeho přímí předchůdci (M. S., K. S., J. S. a H. T.).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 19. 2. 2014 odvolání (doručené SSÚ dne 20. 2. 2014), které následně doplnil podáním, označeným jako „doplnění odvolání“ ze dne 20. 2. 2014 (doručeným SSÚ dne 21. 2. 2014). Dne 26. 3. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí silničního správního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že neshledal žádné nedostatky, kterých by se SSÚ dopustil. K námitce, že proti užívání průchodu brojili již původní majitelé, jimž byly pozemky vráceny v restituci, uvedl, že původní vlastníci domu č. p. x a pozemku st. x, k. ú. Kolín, získali nemovitosti v restituci uzavřením dohody ze dne 04. 02. 1991. Podle dalších dokumentů, které předložil odvolatel dne 28. 03. 2013, probíhala mezi právními zástupci jednotlivých stran korespondence, kde byli uživatelé komunikace informováni o uzavření průjezdu pro motorová vozidla dne 03. 09. 1993. V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 09. 01. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, není potřeba souhlasu k užívání komunikace nového vlastníka, pokud byl udělen souhlas vlastníky předchozími. To však neplatí, pokud bylo nabyto vlastnické právo restitucí. Osoba, která nabyla vlastnické právo k pozemku na základě restituce od veřejnoprávní korporace, však musí svůj nesouhlas s obecným užíváním pozemku vyjádřit neprodleně po nabytí vlastnického práva či v relativně krátké lhůtě od tohoto okamžiku. Pokud i nadále bude pozemek vydaný v restituci sloužit obecnému užívání jako účelová komunikace, bude zde dán předpoklad souhlasu vlastníka a ten nebude oprávněn jednostranně bránit obecnému užívání. V tomto případě dle žalovaného nelze hovořit o aktivním vystupování v krátké lhůtě po nabytí vlastnického práva, neboť k uzavření průjezdu došlo až po více jak 2 letech. Žalovaný rovněž uvedl, že v rámci řízení žalobce namítal, že dojde porušení § 63 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a zdůraznil, že s touto námitkou se SSÚ vypořádal v rámci odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí krajského i stavebního úřadu v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“)]. Při přezkoumání rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Úvodem soud poznamenává, že jedním ze základních práv plynoucích z účastenství ve správním řízení je právo na to, aby se správní orgán vypořádal se všemi námitkami, které účastník vznese – to platí jak v řízení prvostupňovém, tak v řízení odvolacím. NSS v rozhodnutí sp. zn. 9 As 88/2008 uvedl, že *„Je vhodné na tomto místě zdůraznit, že procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela „holé“ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem“*. Pokud se správní orgán nevypořádá se všemi námitkami vznesenými účastníkem, zakládá to důvod pro zrušení jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, jak dokládá ustálená judikatura z různých oblastí správního soudnictví (např. rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Afs 116/2009, sp. zn. 6 Ads 99/2011 nebo sp. zn. 3 As 51/2007).

V projednávaném případě soud zjistil, že žalovaný své povinnosti vypořádat všechny odvolací námitky nedostál, jelikož podstatná část námitek, především těch obsažených v doplnění odvolání, zůstala v napadeném rozhodnutí zcela bez odezvy. Jde např. o následující námitky:

- výrok úřadu, že určitý prostor je veřejně přístupná účelová komunikace nestačí odůvodnit naplněním kritérií podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, ale zároveň vyloučením předpokladů podle § 7 odst. 2 téhož zákona (doplnění odvolání, část I., bod C.),
- souhlas s užíváním ve prospěch konkrétních osob je chápán jako souhlas s veřejným užíváním [doplnění odvolání, část III., písm. a)],
- souhlas s užíváním veřejností je odvozován z nečinnosti jednotlivých vlastníků [doplnění odvolání, část III., písm. b)],
- námitka spočívající v časové působnosti zákona o pozemních komunikacích (doplnění odvolání, část IV.),
- proporcionalita omezení žalobcova vlastnického práva (doplnění odvolání, část V.)

Soud tak konstatuje, že žalovaný pochybil, když na množství odvolacích námitek vůbec nereagoval a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na výše řečeném nemůže nic změnit ani argumentace žalovaného, že obsahově shodnou argumentaci již žalobce uváděl před silničním správním úřadem, ani poukaz na to, že toto doplnění odvolání je shodné s odvoláním jiného účastníka řízení, jež bylo žalovaným zamítnuto jako opožděné. Tyto skutečnosti totiž nemají žádný vliv na povinnost žalovaného se s námitkami uvedenými v doplnění odvolání vypořádat.

Dalšími žalobními námitkami se soud nemohl zabývat, jelikož se v zásadě překrývají s odvolacími námitkami, které napadeným rozhodnutím nebyly vůbec vypořádány. Toliko k námitce zpochybňující závěry žalovaného o nepoškození jeho nemovitostí užíváním

osobami zúčastněnými na řízení lze uvést, že pro rozhodnutí o (ne)existenci veřejně přístupné účelové komunikace není otázka, kdo působí škodu na nemovitostech žalobce, relevantní.

Z výše uvedených důvodů bylo napadené rozhodnutí krajského úřadu bez jednání zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) a s. ř. s.] a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby věc opětovně posoudil v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), především aby se vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 13.200,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12.400,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a z částky 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť těmto osobám neuložil splnění jakýchkoliv povinností a důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení těmto osobám v průběhu řízení nevystaly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. února 2016

Olga Štránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová